

EN PEU DE PAU

Marcel Dalmau, Quim Domene,
Enric Giralt, Mim Juncà, Anna
Manel·la, Miquel Plana, Dolors
Rusiñol i Manu vb Tintoré

10.12.2014 / 11.01.2015

Sala 15 (Museu Comarcal de la Garrotxa)
carrer Hospici, 8. Olot

En peu de pau

“Para hablar, por ejemplo, de lo de las doscientas niñas secuestradas en Nigeria, no disponemos de recursos especiales. Hay que usar las palabras de todos los días, las comas y los puntos de siempre, las posibilidades sintácticas de cada oración. Por eso huimos de comentar ciertas noticias. Porque tendría uno que hacerlo en un idioma que, sin dejar de ser el propio, proporcionara el desconcierto del ajeno. Que se entendiera y no se entendiera al mismo tiempo. Y que el hecho de no entenderlo proveyera de una fuerza inédita al de entenderlo. Se puede hacer, claro, los genios lo hacen. Los genios son capaces de escribir raro bajo la apariencia de escribir normal. Si un genio te cuenta lo de las doscientas niñas de Nigeria, te rompe el corazón.” ⁽¹⁾

Com parlar de l'horror? Com escriure sobre la guerra? Com tornar a abordar un tema que ocupa un lloc central en la història de l'art i la literatura (pintar la guerra després de Goya, escriure poesia després d'Auswitch, etc.). I, encara més: com narrar la pau? Com explicar les cicatrius, les ruïnes, la reconciliació i la delicada construcció de la memòria històrica? Totes aquestes preguntes assetgen a qualsevol creador que es vegi impel·lit a tractar-ho, a interpretar-ho, a traduir-ho. Malgrat tot, quan des del Consell de Cooperació convidem a una sèrie d'artistes a participar en una exposició que se centri en aquest tema, ens trobem amb una resposta immediata. Fins i tot aquells que no creuen haver-ho treballat, busquen dins la seva producció i hi troben alguna obra que en fa referència. És un tema oportú i recurrent. Sempre.

En peu de pau es planteja com un element de valor afegit a les jornades “Contra la indiferència i per les víctimes de totes les guerres” i ho fa buscant un punt de vista que superi la immediatesa i les cròniques que ofereixen la resta de programació. Són obres que s'allunyen del reportatge, de l'apunt directe. No hi ha, tampoc, sobreexposició de l'horror, ni la pornografia visual que propicien determinats punts de vista recurrents en informatius o reportatges gasetillers. Tampoc hi cap el recurs a la llàgrima fàcil ni l'esteticització de la violència. Per damunt de tot hi plana la voluntat de desenvolupar el judici crític, d'apropar-s'hi buscant motius que perviuen i que ens afecten més enllà de cada situació puntual. Ve a ser això: explicar sense explicar-ho i amb una gramàtica nova que intenti anar més enllà, com diu Joan José Millàs.

⁽¹⁾ Millàs, Juan José. “Tres días”. El País 16/05/2014: 16

EN PEU DE PAU

Artistes: Marcel Dalmau, Quim Domene, Enric Giralte, Mim Juncà, Anna Manel·la, Miquel Plana, Dolors Rusiñol i Manu vb Tintoré.

10.12.2014 / 11.01.2015

Inauguració: 11 de desembre a les set del vespre

Sala 15 (Museu Comarcal de la Garrotxa)

carrer Hospici, 8. Olot

Ho organitza:

Hi col·labora:

“World games” Dolors Rusiñol (2012)

“Futur imperfecte” Anna Manel·la (2001)

“Made in USA” Manu vb Tintoré (2005)

“El bombardeig de Bagdad” Quim Domene (1999)

“Posicions-situacions” Enric Giralte (2002)

“S.T.” Mim Juncà (2014)

“Bellum” Marcel Dalmau (2002)

“S.T.” Miquel Plana (1986)